

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries: The Return: Midnight”

Copyright © 2011 by L. J. Smith
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Published by arrangment with Rights People, London

ISBN 978-86-7702-202-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

L. Dž. Smit

POVRATAK: PONOĆ

Prevela
Marija Pavićević



Čarobna
knjiga

Za En, koja govori nemušti jezik
Hvala pravoj princezi Džesalin, kao i Luiz Bodri,
koja mi je pomogla oko prevoda na francuski

1.

Dragi Dnevniče,

Toliko sam uplašena da jedva držim olovku. Više pišem štampanim nego pisanim slovima, tako se manje primeti da mi ruka drhti.

Zbog čega sam prestravljena, pitaćeš me. Ako ti kažem da se plašim Dejmona, nećeš mi verovati; uglavnom, da si nas video pre nekoliko dana, sigurno mi sad ne bi verovao. Međutim, da bi sve shvatio, moraš da znaš pojedine činjenice.

Da li si ikada čuo za izraz „Gotovo je s ulozima”?

To znači da sve, ali baš sve može da se desi. Tako da čak i onaj ko je izračunao verovatnoću ishoda i primio uplate od kladioničara u toj situaciji mora da im vrati uplaćeni novac. Zato što se neki sumanuti faktor upleo u igru i pomrsio sve konce. Čak ne možeš ni da proračunaš kolika je verovatnoća svakog ishoda, pa ne možeš ni da daš ulog.

E, u takvoj situaciji sam se ja našla. Zbog toga mi srce lupa kao ludo, pa otkucaje od straha osećam u grlu, u glavi, u ušima, u vrhovima prstiju.

Gotovo je s ulozima.

Vidi samo koliko mi drhti ruka iako pišem štampanim slovima. Neće valjda ruke da mi se tresu ovoliko kada budem ušla da ga vidim? Možda ću slučajno da ispustim poslužavnik. Možda ću da uznemirim Dejmona. E, u tom slučaju stvarno može svašta da se desi.

Ma, uopšte ti ne objašnjavam kako treba. Treba da počnem od toga da smo se vratili: Dejmon, Meredith, Boni i ja. Bili smo u Mračnoj dimenziji i vratili se sa zvezdanom kuglom – i Stefanom.

Stefana su tamo na kvarno odveli Šiniči i Misao, brat i sestra iz roda kicune bića, to jest zlih duhova-lisica, koji su mu složili priču da će, ako ode u Mračnu dimenziju, uspeti da skine prokletstvo vampira sa sebe i ponovo postati ljudsko biće.

To je, naravno, bila laž.

Samo su ga gurnuli u smrdljivu ćeliju, bez hrane, bez svetlosti, u onu ledaru... Umalo da umre.

Međutim, Dejmon je – tada toliko drugačiji – pristao da nas odvede tamo da bismo ga nekako pronašli. Uh, ne mogu čak ni da počnem da opisujem kako je u samoj Mračnoj dimenziji. Ipak, najvažnije je to što smo na kraju zaista i pronašli Stefana i što smo do tada pronašli i delove ključa sa simbolom lisice koji nam je bio potreban da bismo ga oslobodili. Joj, kad sam ga ugledala, izgledao je kao kostur, jadničak. Bukvalno smo ga izneli iz ćelije na slamenoj prostirci, koju je Met posle toga spalio pošto je bila puna nečega što je neprekidno gmizalo, uh, da se naježiš, čoveče. Te večeri smo ga okupali i smestili u krevet, a onda smo ga nahranili. Da, svojom krvlju. Svi smo mu se tu našli, budući da smo ljudska bića, osim gospođe Flauers, koja je bila zauzeta spremanjem obloga za mesta na kojima su mu jadne koščice skoro strčale iz kože.

Do te mere su ga izgladneli, gamad jedna! Mogla bih da ih ubijem sopstvenim rukama – ili svojim Krilima Moći – kad bih samo umela da ih upotrebim kako treba. Ali, eto, ne umem. Znam da postoje čini za Krila uništenja, ali pojma nemam kako da ih prizovem.

Ako ništa drugo, barem sam dočekala da vidim kako se Stefanu lice zarumenelo kada je dobio ljudsku krv. (Priznajem da sam mu lično dala nekoliko dodatnih doza svoje krvi, koje mu nisu bile baš neophodne, a bila bih najveći idiot da ne znam da je moja krv drugačija od krvi ostalih – mnogo je hranljivija i Stefanu je očigledno izuzetno prijala.)

Tako se Stefan oporavio, i to toliko brzo da je već narednog jutra mogao sâm da siđe niz stepenice da bi zahvalio gospođi Flauers što mu je pravila okrepljujuće napitke!

Svi mi ostali smo, pak – mislim, sva ljudska bića među nama – bili krajnje iscrpljeni. Uopšte nismo razmišljali o tome šta se desilo s buketom zato što smo verovatno pomislili da nema ništa specijalno u vezi s njim. Dobili smo ga baš kad smo izlazili iz Mračne dimenzije od nekog sedog kicunea koji je ležao u ćeliji prekoputa Stefanove pre nego što smo pobjegli iz zatvora. Baš je bio lep! Nisam ni pomišljala da kicune može biti tako dobrodušan. Upravo je on dao Stefanu to cveće.

Uglavnom, tog jutra se Dejmon probudio pre ostalih. Naravno, on nije mogao da mu da sopstvenu krv, ali iskreno mislim da bi mu je sigurno dao da je mogao. Takav je bio tada.

Baš zbog toga ne mogu da shvatim zašto sada osećam ovaj strah. Kako možeš da se smrtno plašiš nekoga ko te je ljubio, ljubio, i zvao te svojom dušom i srcem, svojom princezom? I ko se smejao s tobom, dok su mu se oči vragolasto caklile? I ko te je čvrsto privijao uz sebe kad se uplašiš i tešio te govoreći da nema razloga da se plašiš sve dok je on uz tebe? To je neko koga je bilo dovoljno da pogledaš da bi znao o čemu razmišlja, neko ko te štiti bez obzira koliko ga to koštalo, svakog dana, svakog trenu?

Poznajem Dejmona. Znam sve što je zgrešio, ali takođe dobro znam kakav je duboko u sebi. Uopšte nije onakav kakvim želi da ga smatraju. Nije ni hladan, ni arogantan, niti okrutan. To su samo brojne njegove fasade, kojima se kamuflira kao odećom.

Problem je u tome što nisam sigurna da li je on sâm svestan da nije takav. Jedino je on video buket. Ako se Dejmonu sa sigurnošću može pripisati neka osobina, onda je to radoznalost.

I tako je on lepo oslobodio čaroliju zarobljenu u buketu i otkrio da je na sredini ruža crna kao noć. Dejmon je godinama tragao za crnom ružom, čini mi se, samo da bi se divio njenoj lepoti. Međutim, čim je ugledao ovu, pomirisao ju je i... puf! Ruža je iščezla kao da je nikad nije ni bilo!

Odjednom mu je pozlilo, počelo je da mu se vrti u glavi i nije mogao ništa da pomiriše, a onda su mu i ostala čula otupela. Tada mu je Mudri – ah, do sada nisam pominjala ovu gromadu od vampira, neodoljivog momka tena boje bronzе koji nam je

svima dobar prijatelj – rekao da udahne vazduh i da ga zadrži, da ga potisne naniže, u pluća.

Pošto, eto, ljudska bića tako dišu.

Ne znam koliko je Dejmonu bilo potrebno vremena da shvati da je stvarno postao ljudsko biće, bez zezanja, i da tu više niko ništa ne može da uradi. Crna ruža je bila namenjena Stefanu, trebalo je da mu ostvari davni san da ponovo postane čovek. Međutim, kad je Dejmon skapirao da se čarolija greškom ostvarila na njemu...

Tada sam primetila kako me je pogledao i kako me je strpao u istu kategoriju s ostatkom moje vrste – vrste koju je zamrzio i prezirao iz dna duše.

Od tada se ne usuđujem da ga ponovo pogledam u oči. Dobro znam da me je do pre nekoliko dana voleo. Nisam znala da se ta ljubav može pretvoriti u – hm, ne znam ni ja, u sve ono što sad oseća prema sebi.

Verovatno misliš da je Dejmonu lako da ponovo postane vampir. On, pak, želi da bude isto onoliko moćan vampir koliko je bio pre – ali ne postoji niko ko bi mogao da razmeni krv s njim. Čak je i Mudri nestao pre nego što je Dejmon stigao da to zatraži od njega. I eto, Dejmon je sad u škripcu sve dok ne nađe nekog snažnog, moćnog i uticajnog vampira, koji je uz to voljan da prođe ceo proces promene s njim.

Međutim, i kada pogledam Stefana u oči, u one smaragdne oči koje zrače toplinom, poverenjem i zahvalnošću, isto tako osetim najgori strah. Neverovatan strah da će ga ponovo dograbiti i odvesti, da će mi ga neko oteti iz naručja. I strah da će otkriti šta sam počela da osećam prema Dejmonu. Ni sama nisam još potpuno svesna koliko mi Dejmon znači. I ne mogu da prestanem da... osećam to prema njemu, iako me sad mrzi.

Jeste, dodavola, plaćem! Za minut moram da mu nosim večeru. Sigurno umire od gladi, ali kad mu je Met danas odneo nešto za jelo, Dejmon mu je demonstrativno gurnuo poslužavnik s hranom u lice.

Molim ti se, Bože, molim te, ne daj mu da me mrzi!

Sebična sam, znam, zato što samo pričam o tome šta se dešava sa mnom i Dejmonom. Mislim, stanje u Felovoj Crkvi nikad nije bilo gore. Svakoga dana sve više dece postaje zaposednuto i prestravljuje roditelje. Svakim danom roditelji postaju sve gnevniiji zbog svoje zaposednute dece. Uopšte ne želim da razmišljam o svemu što se dešava. Ako se nešto ne promeni, čitav grad biće sravnjen sa zemljom, kao što je uništeno poslednje mesto u kojem su Šiniči i Misao boravili.

Šiniči. On je predvideo mnogo toga kad je naša ekipa u pitanju, pogotovu kad su u pitanju tajne koje smo krili jedni od drugih. Međutim, istina je da ni ja sama ne znam da li uopšte želim da saznam rešenja tih njegovih zagonetki.

Uglavnom, imamo sreće bar što se jedne stvari tiče. Imamo uz sebe porodicu Saito, koja nam je od velike pomoći. Sećaš li se Izobel Saito, devojke koja je samoj sebi radila pirsinge dok je bila zaposednuta, što se strahotno završilo? Polako se oporavlja. Ona nam je postala dobra drugarica, kao i njena majka, gospođa Saito, i njena baka, Obasan. One nam daju amajlije – čini koje nas štite od zla, ispisane na lepljivim papirićima ili kartončićima. Mnogo smo im zahvalni na pomoći. Valjda ćemo jednog dana moći da im se odužimo.

Elena Gilbert neodlučno spusti olovku. Zatvorila je dnevnik i shvatila da to znači da treba da se suoči s onim o čemu je u njemu pisala.

Ipak, nekako je uspela sebe da natera da siđe do kuhinje i uzme poslužavnik s večerom od gospođe Flauers, koja ju je ohrabrila svojim osmehom.

Dok je išla prema sobi za stare stvari, primetila je da joj ruke toliko drhte da se sve na poslužavniku s hranom trese i zveckea. Budući da se u tu prostoriju nije moglo ući iznutra da bi se došlo do Dejmona, trebalo je izaći na ulazna vrata i obići kuću do dela koji je dograđen uz letnju kuhinju. *Dejmonova jazbina*, tako su nazvali tu prostoriju.

Dok je prolazila kroz baštu, Elena pogleda iskosa ka rupi koja je zjapila usred žbuna anđelike, što je u stvari bila Kapija

kroz koju su prošli po povratku iz Mračne dimenzije, a čije je energetsko polje sada bilo neaktivno.

Pred vratima je oklevala da li da uđe ili ne. I dalje je drhtala, a dobro je znala da to nije pravi način da se suoči s Dejmonom.

Samo se opusti, govorila je sebi. Misli na Stefana.

Stefan je bio namrgođen otkad je uvideo da od ruže nije ostalo ništa, ali je ubrzo ponovo postao uljudan i fin i opet počeo da miluje Elenine obraze i govori joj koliko je zahvalan samo zbog toga što je tu s njom. Stalno joj je govorio da je njena blizina sve što traži od života. Čista odeća, pristojna hrana – *sloboda* – sve to je bilo vredno truda, ali mu je Elena bila najbitnija. Ona je plakala za njim.

S druge strane, dobro je znala da Dejmon nema nameru da ostane u stanju u kakvom je sada. Mogao bi svašta da uradi. Da stavi sve na kocku... da bi opet bio onaj stari.

Zapravo je baš Met predložio zvezdanu kuglu kao rešenje za Dejmonovo stanje. Met nije razumeo ni kakva je to ruža bila niti šta je uopšte zvezdana kugla sve dok mu nismo objasnili da je ta zvezdana kugla, koja je najverovatnije pripadala Misao, u sebi nosila najveći deo ili čak svu njenu Moć i da je postala sjajnija kako je u sebe upijala živote koje je Misao oduzela. Crna ruža je verovatno uzgajana u tečnosti iz neke slične zvezdane kugle – ali niko ne zna koja količina je bila za to potrebna niti da li su u to dodati neki nepoznati sastojci. Met se samo namrštio i upitao da li ta ruža može da pretvori vampira u čoveka i da li zvezdana kugla može da pretvori čoveka u vampira.

Elena nije bila jedina koja je primetila kako je Dejmon podigao do tada pognutu glavu i kako su mu oči zasijale kad su prešli do drugog kraja sobe do zvezdane kugle pune Moći. Skoro da je mogla da uđe u njegov um i prati kako razmišlja. Možda je Met na potpuno pogrešnom tragu, ali je postojalo jedno mesto gde je čovek mogao sigurno da naiđe na moćne vampire – a to jedino može u Mračnoj dimenziji, do koje se stiže kroz Kapiju u bašti pansiona. Kapija je trenutno bila zatvorena... jer nije bilo dovoljno Moći.

Za razliku od Stefana, Dejmona ne bi nimalo grizla savest zbog toga šta bi moglo da se desi s Misao ako upotrebi svu tečnost iz zvezdane kugle, jer bi Misao verovatno umrla. Na kraju krajeva, ona je bila jedna od dve lisice koje su ostavile Stefana na milost i nemilost mučiteljima.

Dakle, gotovo je s ulozima.

Dobro, uplašena si; e, *sad se suoči s tim*, rekla je Elena sebi strogo. Dejmon je u toj prostoriji već skoro pedeset sati – i ko zna kakav je plan skovao da bi se domogao zvezdane kugle. S druge strane, neko je morao da ga natera da jede – a kada kažeš „neko”, kad sve sabereš, to ćeš morati da budeš ti.

Elena je toliko dugo stajala ispred vrata da su kolena počela da joj se koče. Duboko je udahнула i pokucala.

Nije bilo odgovora, niti se unutra upalilo svetlo. Dejmon je postao ljudsko biće, a mrak je već odavno pao.

„Dejmone?” Ovo je trebalo da bude glasno dozivanje. Iz njenog grla se, međutim, začulo kao šapat.

Muk. Muk u mrklom mraku.

Elena proguta knedlu. *Sigurno* je unutra.

Elena pokuca jače. Ništa. Na kraju je pokušala da otvori vrata. Na svoj užas, otkrila je da nisu zaključana, pa su joj se naglo otvorila otkrivajući proždiruće mračnu unutrašnjost koja ju je okružila kao mrkla noć, kao razjapljena čeljust jame.

Tanušne dlačice na zadnjem delu vrata joj se nakostrešise.

„Dejmone, ulazim”, uspela je da promuca skoro šapatom. Kao da je želela svojim tihim glasom da ubedi sebe da unutra nema nikoga. „Ugledaćeš moju siluetu zbog svetla s trema. Ništa ne vidim, tako da si u potpunoj prednosti. Nosim poslužavnik s veoma vrućom kafom, čajnim kolačićima, odrezak u tartar-sosu, bez začina. Verovatno osećaš miris kafe.”

Ipak, čudno je to. Čula su joj govorila da niko ne stoji pred njom, da ispred nje nema nikoga ko čeka da ona bukvalno naleti na njega. U redu, pomislila je. Kreni koracima deteta koje tek što je prohodalo. Prvi korak. Drugi korak. Treći korak – mora da sam sad već na sredini sobe, ali je previše mračno da bih išta videla. Četvrti korak...

Iz tame poseže neka ruka ka njoj i zgrabi je oko struka, dok joj je nož već bio prslonjen uz grlo.

Pred Elenom se iznenada ukaza neko crnilo ispresecano mrežom sivila, posle čega se na nju obrušila gusta tama i progutala je ne pruživši joj priliku da se odupre.

2.

Elena je bila u nesvesti najviše par sekundi. Kada se osvestila, sve je bilo kao i pre – mada se zapitala kako joj nož nije zasekao vrat pri padu.

Znala je da je poslužavnik s hranom i šoljom punom vrele kafe odleteo u mrak istog trenutka kada je od straha počela da maše rukama i da se batrga. Međutim, prepoznala je način na koji ju je ta osoba stegla, prepoznala je i miris i shvatila zašto je taj neko isukao nož. Bilo joj je drago što joj je sve to bilo poznato zato što je njoj onesveščivanje bilo za ponos koliko i Mudrom. Ona nije od onih koji padaju u nesvest!

Naterala je sebe da se opusti u Dejmonovom naručju osim onim delom tela koji je maločas doticao nož. Da bi mu *pokazala* da mu nije neprijatelj.

„Zdravo, princezo”, glas mazan kao crni somot prošaputao joj je ove reči na uvo. Elena poče da drhti iznutra, ali ne od straha. Ne, više je imala osećaj da joj se utroba topi. Ipak, jačinu stiska nije popuštao.

„Dejmone”, promucala je promuklim glasom, „došla sam da ti pomognem. *Molim te*, pusti me da to učinim. Za tvoje dobro.”

Kao što ju je dohvatio, tako ju je i pustio – naglo – pa čeličnog stiska više nije bilo. Nož joj se više nije usecao u kožu, iako je onaj osećaj da je nešto snažno pritiska i bode ostao na vratu, taman da je podseti da bi ga Dejmon rado dohvatio. To je sada bila zamena za očnjake.

Začulo se klik i odjednom je prostorija postala previše svetla.

Elena se polako okrenula da pogleda Dejmona. Bio je tako lep čak i sada, ovako bled, čupav i iznuren od izgladnelosti,

da joj je srce, činilo joj se, iskakalo iz grudi i hrlilo u tamu ka njemu. Pramenovi crne kose padali su mu preko čela u svim pravcima; crte lica savršene, kao vajane; usne senzualne – sada zamišljeno stisnute – s večito arogantnim osmejkom.

„Gde je, Elena?“, upitao je bez okolišanja. Nije rekao *šta* je. Nego *gde* je. Znao je da nije glupa, a naravno, znao je i to da ljudska bića u pansionu namerno kriju zvezdanu kuglu od nje-ga.

„Je li to sve što imaš da mi kažeš?“, prošaputala je.

Primitila je da mu je pogled smekšao od bespomoćnosti, a onda je zakoračio prema njoj kao da ne može da se obuzda, ali se već sledećeg trenutka namrštio. „Reci mi pa ću možda pojesti nešto.“

„Aha, kapiram. Pa, ovako. Pre dva dana smo smislili sistem“, rekla mu je Elena tiho. „Osmislili smo to kao neko izvlačenje. Osoba koja izvuče papirić s oznakom X uzima kuglu sa sredine kuhinjskog stola i onda svako odlazi u svoju sobu dok je osoba kod koje je ne sakrije. Danas nisam izvukla taj papirić i ne znam gde je. Mada ti možeš da probaš da me – iskušaš.“ Elena je osetila kako joj se telo grči na ove poslednje izgovorene reči. Raznežila se, osetila bespomoćnom, lako ranjivom.

Dejmon podiže ruku i polako zavuče prste u njenu kosu. Mogao je lako da joj razbije glavu o zid ili da je svom snagom gurne na drugi kraj sobe. Mogao je prosto da joj steže vrat između šake i noža dok joj ne ofikari glavu. Bila je svesna da je on sada u takvom stanju da može lako da ispolji svoje emocije na ljudskom biću, ali ništa nije učinio. Niti je išta rekao. Samo je stajao zagledan u njene oči.

Lagano se nagnuo ka njoj i ovlaš joj dodirnuo usne svojima – nežno, najnežnije. Elena zatvori oči. Međutim, već sledećeg trenutka se trgao i brzo izvukao ruku iz njene kose.

Tada se Elena setila da pogleda šta je s hranom koju mu je donela. Kafa, koja je maločas bila toliko vrela da samo što nije ključala u šolji, izgleda da joj se prosula po celoj ruci i natopila joj farmerice na butini. Šolja i tanjir ležali su razbijeni na podu. Poslužavnik i kolačići odskočili su i završili iza fotelje. Tanjir

na kome je bio odrezak s tartar-sosom je, međutim, nekim ču-
dom sleteo na kauč, i to kako treba. Pribor je bio na sve strane,
valjda i od prethodnih pokušaja da mu se doturi hrana.

Elena oseti kako joj ramena i glava postadoše teški od bola i
straha. To su trenutno bili elementi njenog univerzuma – samo
strah i bol. Potpuno su je preplavili. Ona nije bila od onih koji
cmizdre, ali nije mogla da zaustavi suze koje su joj navirale.

Prokletstvo!, pomislio je Dejmon.

To je *ona*. Elena. Bio je sto posto ubeđen da je to neko od
neprijatelja koji ga uhode, jedan od brojnih protivnika koji ga
prate u stopu, pa je umislio da mu sprema zamku... neko ko je
otkrio da je sada ranjiv i slab kao dete.

Nije mu ni na kraj pameti bilo da to može da bude ona sve
dok pod rukom nije osetio njenu meku kožu i miris njene kose,
dok joj je drugom rukom preko grkljana držao nož oštar kao
komad polomljenog stakla.

Zatim je pohitao da upali svetlo i uverio se u ono što je
već pretpostavljao. Neverovatno! Nije je *prepoznao*. Stajao je
napolju, u bašti kad je primetio da su vrata na sobi otvorena i
pomislio da se radi o uljezu. Međutim, budući da su mu čula
oslabila, nije bio kadar da odredi ko se nalazi unutra.

Nikakav izgovor ne može da prikrije činjenice. Povredio je
i nasmrtno preplašio Elenu. *Sam* ju je povredio. Još je, umesto da
se izvini, iz svojih sebičnih poriva pokušao da izvuče istinu iz
nje.

A povrh svega, njen vrat...

Pogled mu je privukla tanka niska crvenih kapi na Eleni-
nom vratu, tamo gde ga je nož zasekao kad se trgla od straha
pre nego što je pala u nesvest pravo preko njega. Nije se valjda
stvarno onesvestila? Da nije bio dovoljno brz i odmakao nož,
mogla je istog trena da umre, tu na njegovim rukama.

Uporno je ponavljao sebi da nje ne treba da se plaši. Da
samo, eto, odsutno drži nož. Ni sam sebi nije bio baš ubedljiv.

„Bio sam napolju. Pa i sama znaš kako mi ljudi u mraku *ne*
vidimo, zar ne?“, rekao je, svestan toga da zvuči ravnodušno,

kao da se ne kaje. „Kao da smo sve vreme omotani nekom vatom, Elena, ne vidimo, ne čujemo, ne osećamo mirise. Kornjača ima bolje reflekse od mene, a povrh svega umirem od *gladi*.”

„A što ne uzmeš malo moje krvi?”, upita Elena, čiji je glas neočekivano zazvučao smireno.

„Ne mogu”, odgovorio joj je Dejmon, trudeći se da ne odmerava onu slasnu ogrlicu od rubina koja se već razlivala niz Elenin tanušni beli vrat.

„Već sam se posekla”, rekla je Elena, a Dejmon pomisli: *Posekla se?* O sile nebeske, ova devojka je neprocenjivo blago. Ponaša se kao da je doživela malu nezgodu u kuhinji.

„Taman da vidiš kakav ukus ljudska krv sada ima”, reče Elena.

„Neću.”

„Znam da hoćeš. Znam i da sam to znaš. Mada nemamo mnogo vremena. Moja krv neće teći zauvek. Hajde, Dejmon – posle svega... pa do prošle nedelje...”

Predugo je gledao u nju, dobro je to znao. Ne samo u krv. Bio je opčinjen lepotom ove zlatokose. Kao da je dete Sunca i Meseca ušlo u njegovu sobu i donelo mu spokojstvo kupajući ga u svetlosti.

Šišteći i skupivši trepavice, Dejmon uhvati Elenu za ruke. Očekivao je da će instinktivno da ustukne kao malopre kad ju je šćepao sleđa. Međutim, nije bilo uzmicanja. Umesto toga kao da se rasplamsao neki ludi plamen u onim krupnim očima boje lazurnog kamena. Eleni se usne i nesvesno razdvojiše.

Znao je da je to bilo nesvesno. Za sobom je imao godine iskustva i poznavanje reakcija mladih žena. Znao je šta znači kada joj pogled prvo odluta ka njegovim usnama, pa se tek onda podigne ka očima.

Ne mogu opet da je poljubim. Ne mogu. To je *ljudska* slabost, to kako ona deluje na mene. Ona ne shvata kako na muškarce deluje kada ugledaju mladu i toliko neizdrživo lepu devojku. Štaviše, možda bi slučajno mogao da je tome nauči baš sada.

Kao da je čula njegove misli, Elena zatvori oči. Zabacila je glavu, a Dejmon odjednom shvati da na rukama oseća skoro

polovinu njene težine. Potpuno mu se predavala, zaboravljajući se, pokazujući da mu uprkos svemu veruje, da ga još uvek...

... da ga još uvek voli.

Ni sam nije znao šta je nameravao da uradi kada se nagnuo nad nju. *Umirao* je od gladi. Glad ga je razdirala kao vučje kandže. Od nje je osećao neprekidnu vrtoglavicu i ošamućenost i stalno je imao osećaj da nema kontrolu ni nad čim. Pola milenijuma je živio u ubeđenju da jedino što može da utoli glad jeste grimizna fontana iz rasečene arterije. Neki turoban glas, koji je možda dolazio iz same prestonice Pakla, šaputao mu je da može da uradi ono što su neki vampiri činili – da rastrgne vrat žrtvi kao vukodlak. Toplo meso možda bi moglo da ublaži glad ljudskog bića. Šta mu je činiti, tako blizu Eleninim usnama, toliko blizu vratu iz koga curi krv?

Dve suze su se skotrljale preko tamnih trepavica niz lice i odatle skliznule u kosu boje zlata. Dejmon je uhvatio sebe kako ih upija usnama da bi osetio njihov ukus, pre nego što je i postao svestan šta radi.

Još je devica. Pa, to se i dalo očekivati. Stefan je previše slab da bi uradio nešto po tom pitanju. Međutim, boreći se za svoje mesto, povrh ove cinične misli pred očima mu se pojavila slika uz samo nekoliko reči: duh čist kao suza.

Odjednom je spoznao drugačiju glad, drugačiju žeđ. Jedini izvor koji je mogao da utaži žeđ za *ovom* potrebom bio je veoma blizu. Očajnički, kao da će sledećeg trenutka umreti, potražio je njene usne i našao ih. Shvatio je da gubi kontrolu i da mu sve kočnice popuštaju. Ono što mu je bilo najpotrebnije nalazilo se tu, pred njim, i iako je Elena drhtala, ipak ga nije odgurnula.

Ovoliko priljubljen, kupao se u auri zlatnoj kao kosa koja ga je nežno dodirivala. I samom mu je bilo drago kada je zadržala od zadovoljstva i shvatio je da može da oseti njene misli. Snažno i jasno ih je odašiljala, a telepatija je bila jedina Moć koja mu je još ostala. Nije imao pojma zašto je još uvek ima, ali činjenica je da ju je zaista imao. Trudio se da uhvati Eleninu talasnu dužinu i da sve moždane talase usmeri ka njoj.

Opasnica jedna! Uopšte nije razmišljala! Elena mu je nudila svoj vrat, iskreno mu se predajući celim bićem, zaboravljajući na sve, jedino želeći da mu pomogne, tako da su njegove želje postale njene. Sada je toliko bila opijena poljupcem da nije smišljala nikakve planove – što baš i ne liči na nju.

Zaljubljena je u tebe, govorio mu je jedan sićušni deo mozga koji je i dalje bio u stanju da razmišlja.

Ona to nikada nije rekla! Zaljubljena je u Stefana!, uzvratilo je na to glas instinkta.

Ne mora to da izgovori. Ona to jasno *pokazuje*. Ne pretvaraj se da to nisi video ranije!

A šta sa Stefanom!

Da li ona sada i najmanje misli na Stefana? Otvorenih ruku te je prigrllila, i to dok si u fazi izgladnelog vuka. Nije ti to devojka na jedan dan, niti brz obrok, čak ni stalni davalac. Pred tobom je *Elena*, čoveče.

U tom slučaju ja nju koristim. Ako je zaljubljena, ne može da se zaštititi. Još uvek je dete. Moram nešto da učinim.

Poljupcima su već došli do tačke kada i najtanušniji glas razuma više nema nikakvu ulogu. Elena je od zanosa izgubila tle pod nogama. Moraće ili da je položi na nešto, ili da joj pruži priliku da se predomisli.

Elena! Elena! Prokletstvo, znam da možeš da me čuješ. Odgovori mi!

Dejmone?, uzvрати mu slabašnim glasom. *Dejmone, shvataš li ti...*

I previše dobro, moja princezo. Uticao sam na tebe, tako da je jasno da treba da znam.

Uti...? Ne laži!

Zašto bih lagao? Iz nekog razloga moja telepacija je jača nego ikad. I dalje želim ono što želim, ali možda ti, netaknuta devo, hoćeš malo da razmisliš. Nema potrebe da pijem tvoju krv. Sad sam čovek i trenutno sam mrtav gladan. Mada moju glad ne može da utoli onaj buđavi hamburger koji si mi donela.

Elena mu se istrže iz zagrljaja. Dejmon ju je pustio.

„Mislim da lažeš”, rekla mu je usana nabreklih od ljubljenja, pogledavši ga pravo u oči.

Dejmon je zauvek zapamtio kako je izgledala u tom trenutku, jer je taj dragoceni trenutak zaključao unutar one gromade pune tajni koju je vukao sa sobom. Udostojio ju je svog najneprozirnijeg, kao abonos crnog pogleda. „Zašto bih lagao?”, ponovio je. „Samo sam pomislio da zaslužuješ priliku da sama doneseš odluku. Ili si već odlučila da napustiš mog baticu čim nije na raspolaganju?”

Elena munjevito podiže ruku, ali je ipak spusti. „Primenio si Uticaj na mene”, rekla je ogorčeno. „Nisam pri sebi. Nikad ne bih napustila Stefana, naročito ne onda kada sam mu potrebna.”

Eto je, to je ona praiskonska vatra kojom plamti njena bit, i uz nju plamen zlatne istine. Sad on na miru može da sedne i pusti da ga gorčina izjeda dok ovaj njen čisti duh sledi svoju savest.

Tako se zadubio u ove misli, već osećajući kako zaslepljujuća svetlost njenog bića slabi, kada je shvatio da više ne drži nož. Trenutak kasnije preplavio ga je užas brzinom kojom je njegova ruka posegla ka njoj da joj ga odvoji od grla. Nalet njegove telepatske moći je bio potpuno refleksan:

Dođavola, šta to radiš? Hoćeš da se ubiješ samo zbog ovoga što sam rekao? Ovo sečivo je oštro kao žilet!

Elena ustuknu. „Samo sam htela da napravim foru!”

„Umalo ti da napraviš foru koja bi se završila mlazom od dva metra uvis!” Bar mu se povratila moć govora, mada mu se grlo steglo.

I Elena se malo pribrala. „Rekla sam ti da znam da znaš da ćeš morati da okusiš moju krv pre nego što počneš da jedeš. Imam osećaj kao da mi ponovo curi niz vrat. Hajde da je bar iskoristimo, da ne teče uzalud.”

To što je rekla bila je suva istina. Uglavnom, nije se ozbiljno povredila. I sam je video da joj sveža krv ističe iz nove posekotine koju je sama sebi nepromišljeno napravila. bi Bilo bi potpuno sumanuto rasipati je.

Smireno i bez osećanja, Dejmon je ponovo uhvati za ramena. Podigao joj je bradu i pogledao u njen meki, obli vrat. Dragocena tečnost slobodno je tekla iz još nekoliko zaseka boje rubina.

Pola milenijuma instinkta uvek na oprezu govorilo mu je da se *upravo tu* kriju nektar i ambrozija. Da su *upravo tu* nasušni hleb, spokoj i euforija. *Baš tamo* gde su mu se usne našle dok se naginjao nad nju po drugi put... a trebalo je samo da je okusi – da pije.

Dejmon se zametnu unazad pokušavajući da natera sebe da proguta, čvrsto rešen da ne ispljune ono što mu je bilo u ustima. Nije... nije baš bilo *skroz* odvratno. Uviđao je na koje sve načine ljudska bića, sa svojim zakržljanim čulima, mogu imati koristi od raznolikog životinjskog sveta. Međutim, *ovo* čudo s ukusom minerala koje se zgrušava nije *krv*... nema onaj mirisni buké, onu opojnu slast ni gustinu, nije onako mazno na jeziku, ne uzbuđuje, ne odaje utisak doticanja životne snage, nema onu *neopisivu* snagu krvi.

Ovo je bila veoma loša kopija. Bio je u iskušenju da ugrize Elenu, tek da ovlaš pređe očnjakom preko dobro mu poznate karotide i napravi majušni zasek da bi mogao da oseti nabujali mlazić koji će mu prsnuti na nepce, da bi uporedio, da bi se bar uverio da *prava* stvar nekim čudom nije unutra. Štaviše, bilo je to i više od iskušenja. Već se *bacio na posao*. Krv, međutim, nije potekla.

Um mu se blokirao u pola misli. Mora da je napravio zasek, uradio je sve kao i obično – ali je imao osećaj kao da se samo zubima očešao o njen vrat. Čak nije uspeo da raspara ni spoljni sloy Elenine kože.

Eh, zubi su mu sad tupi.

Dejmon je jezikom pritisnuo očnjak, pokušavajući da ga natera da se izduži svom snagom volje i svoje isfrustrirane duše u kojoj više nije bilo mesta ni za šta.

I... ništa. *Ništa*. A čitav dan je proveo pokušavajući da to izvede. Onako očajan je pustio Elenu da se ispravi.

„Je li to sve?“, izustila je drhtavim glasom. Davala je sve od

sebe da bude hrabra pred njim! Bela duša osuđena na jad sa svojim voljenim demonom. „Što ne probaš opet?“, predložila mu je. „Zagrizi čvršće.“

„Ne vredi“, brecnuo se na nju. „Beskorisna si.“

Elena se umalo ne sruči na pod. Pridržao ju je da bi joj režeći došapnuo na uvo: „Znaš na šta mislim kad to kažem. Ili bi možda radije bila moja večera nego moja princeza?“

Elena samo nemo zavrte glavom. I dalje mu je bila u naručju, glave oslonjene na njegovo rame. Nije ni čudo što joj je bilo potrebno da se odmori posle svega kroz šta je zbog njega morala da prođe. Za sada joj je njegovo rame bilo uteha... Hm, on to nikada ne bi razumeo.

Mudri!, odaslao je razgnevljeni Dejmon na svim frekvencijama kojima je imao pristup, baš kao što je činio čitavog dana. Rešio bi sve probleme samo kad bi mogao da nađe Mudrog. *Mudri*, upitao je strogo, *gde si?*

Nije bilo odgovora. Koliko on zna, Mudri je uspeo da ih sprovede kroz Kapiju ka Mračnoj dimenziji, koja je, sada beskorisna i bez energetskog polja, i dalje u bašti gospođe Flauers. I ostavio Dejmona nasukanog na ovaj svet. Mudri je uvek bio neverovatno brz kada su odlasci u pitanju.

Zašto li je uopšte i otišao?

Da nije dobio poziv od Carskih sudskih pozivara? Mudri ih je, doduše, ponekad stvarno dobijao od Palog, koji je živio u oblasti zvanoj Pakleni sud, koja se nalazi u najmračnijoj od Mračnih dimenzija. Kada bi Mudri dobio poziv, od njega se očekivalo da se u toj dimenziji pojavi istog trena, bilo da su ga prekinuli u pola reči, pola ljubavisanja, u pola – čega god. Do sada je Mudri uvek uspevao da stigne tamo do isteka predviđenog roka, to je Dejmonu bilo jasno. Znao je to po tome što je Mudri još uvek živ.

Onog popodneva kad je Dejmon doživeo katastrofu bukvalno zavukavši nos tamo gde mu nije mesto, Mudri je na polici iznad kamina ostavio poruku u kojoj se gospođi Flauers učtivo zahvaljuje na gostoprимstvu, a čak je ostavio i svog ogromnog psa Sablju i sokola Kandžu kao čuvare ovog doma – što je ne-

sumnjivo isplanirao mnogo unapred. Otišao je onako kako je uvek odlazio, nepredvidivo kao vetar i bez pozdrava. Nesumnjivo je smatrao da će se Dejmon lako izvući iz te situacije. U Felovoj Crkvi živi popriličan broj vampira. Oduvek je tako bilo. Raskršća čiste Moći u tlu su ih privlačila čak i u normalna vremena.

Problem je u tome što su sada svi ti vampiri zaraženi malasima – parazitima kojima upravljaju zli duhovi lisica, i ne mogu biti niže u hijerarhiji vampira.

Naravno, što se Stefana tiče, on je školski primer gubitnika. Čak i da nije toliko slab, sam pokušaj da preobrati Dejmona u vampira bi ga ubio. Čak i kad bi njegova razgnevljenost zbog toga što mu je Dejmon „ukrao ljudsku prirodu” mogla da se ublaži, jednostavno nikad ne bi pristao na to samo iz svog ličnog ubeđenja da je kletva uopšte pripadati vampirskom soju.

Ljudsku vrstu ne zanimaju stvari kao što je hijerarhija u svetu vampira zato što se ta tema njih jednostavno ne tiče – sve dok se odjednom pojedinci ne zainteresuju, obično onda kad ih neki vampir lično ne preobrati. Hijerarhija među vampirima je strogo raščlanjena, počev od najnižih slojeva beskorisnih pripadnika niskog porekla, pa sve do zubate aristokratije. Drevni pripadaju toj kategoriji, mada, doduše, i mnogi drugi vampiri koji su naročito slavni ili moćni.

Ono što je Dejmon zaista želeo jeste to da ga u vampira pretvori žena, i to jedna od onih koje Mudri poznaje, i bio je čvrsto rešen da ubedi Mudrog da mu nađe neku otmenu vampiricu gospodskog držanja i staleža, neku koja ga je dostojna.

Još neke stvari mučile su Dejmona i probdeo je bio dve noći razmišljajući o njima. Da li je moguće da je sedi kicune, koji je Stefanu poklonio buket, osmislio ružu tako da osoba koja je prva pomiriše *zauvek* ostaje ljudsko biće? To bi bio Stefanov najveći san.

Bela lisica je sigurno danima slušala Stefana kako naklapa i kuka zbog toga. Video je kako Elena plače zbog Stefana. Video je dve zaljubljene ptičice zajedno, video je Elenu kako svojom krvlju hrani Stefana dok je ovaj bio na samrti kroz žicu oštru

kao žilet. Ko zna šta je lisica sebi uvrтела u onu čupavu belu glavu kada je pripremala ružu koja je „izlečila” Dejmona od njegove „kletve”. Još ako se ispostavi da je to „lek” s nepovratnim dejstvom...

I ako ne uspe da nađe Mudrog...

Odjednom mu je doprlo do svesti da je Eleni hladno. Baš čudno, budući da je noć topla, ali je ona drhtala kao prut. Trebalo bi da joj da svoju jaknu ili...

Nije njoj hladno, javio mu se onaj jedva čujan glasić odnekud duboko iznutra. I ne drhti. Ona se *trese* zbog svega što si joj ti priredio.

Elena?

Potpuno si me zaboravio. Zagrljio si me, ali si potpuno zaboravio i da postojim...

Kamo sreće da si mi kao žig utisnuta na duši, pomisli gorko.

Dejmon se ponovo razgnevio, ali se to sada razlikovalo od malopredašnjeg gneva zbog kicunea, Mudrog i celog sveta. Ovo sada je bila ona vrsta gneva kada ti se grlo stegne i kad imaš utisak da ti se i grudni koš skupio pa ne možeš da dišeš.

Taj isti gnev nagnao ga je da podigne Eleninu oprljenu ruku, na kojoj je koža sve brže popimala neku bordo nijansu i to na pečate, i onda je počeo da je zagleda. Znao je šta bi sada mogao da uradi da je vampir: prelazio bi svilenkastim i hladnim jezikom preko opekotina, izlučujući supstance za ubrzanu regeneraciju. A sada... ništa nije mogao da preduzme.

„Ne boli me”, rekla je Elena. Sada je već bila u stanju da ustane.

„Lažeš, princezo”, rekao joj je. „Obrve su ti blago podignute blizu korena nosa. To znači da osećaš bol. A i puls ti se ubrzao.”

„Možeš to da osetiš bez dodirivanja?”

„Vidim to na tvojim slepoočnicama. *Vampiri*”, naglasio je to s dozom zlobe, jer je takav u suštini još uvek bio, „primećuju takve stvari. Naterao sam te da se povrediš. I ne mogu ništa da učinim da ti pomognem. Isto tako”, slegnuo je ramenima, „ti si odličan i lep lažov. Mislim, što se tiče zvezdane kugle.”

„Zar *svaki put* osećaš kad lažem?”

„Anđele moj”, rekao je umorno, „to je veoma lako. Ili ti se posrećilo da si danas čuvar kugle, ili bar znaš kod koga je.”

Elena ponovo saže glavu od zaprepašćenja.

„Ili si”, nastavi Dejmon vedrijim tonom, „celu tu priču o izvlačenju papirića izmislila.”

„Misli šta god hoćeš”, rekla je na to Elena, bar s nagoveštajem njene uobičajene visprenosti. „A mogao bi uzgred i da raščistiš ovaj nered.”

Samo što je krenula, Dejmon je doživeo otkrovenje. „Gospođa Flauers!”, uzviknuo je.

„Netačan odgovor”, brecnu se Elena.

Elena, nisam mislio na zvezdanu kuglu. Za to ti dajem svoju reč. I sama znaš koliko je teško lagati telepatski.

Da, a stoga znam da, ako si se... u nečemu... ispraksirao...

Nije mogla da završi. Nije mogla da uobliči to u govor. Zнала je šta za njega predstavlja zadata reč.

Nikada ti neću odati gde se nalazi, odaslala mu je telepatski. A kunem ti se da neće ni gospođa Flauers.

„Verujem ti, ali ćemo svejedno otići do nje.”

Lako podiže Elenу sa zemlje i pregazi preko smrske šolje i tanjira. Elena ga automatski uhvati za vrat obema rukama da bi održala ravnotežu.

„Dragi, šta to radiš?”, uzviknu Elena i na tome se završilo, jer je razrogačenih očiju oprljenim prstima hitro prekrila usta.

U do vratku, ni na dva metra od njih, s visoko podignutom flašom Crne magije u ruci, bezalkoholnog pića koje ipak na neki čudesan način opija, stajala je sićušna Boni Makalok. Dok ju je Elena posmatrala, Bonin izraz lica se istog trenа promenio. U početku joj je lice zračilo radošću i ponosom, a sada je to bila čista zaprepašćenost. Neverica koja očiglednom nije dopuštala da dopre do mozga. Elena je tačno znala šta je ona pomislila. Svi ukućani su se posvetili Dejmonovom ozdravljenju i činili su sve da mu bude što prijatnije – a Dejmon je ukrao ono što pripada Stefanu: Elenу. Još laže da više nije vampir. A povrh svega Elena se uopšte nije ni branila. Još ga je nazvalа „dragi”!

Boni ispusti bocu i pobeže glavom bez obzira.

L. Dž. Smit
Vampirski dnevnici:
Povratak: Ponoć

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Dimitrijević

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Štampa:
Eternal Mix, Beograd

Tiraž:
1500

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

SMIT, Lisa Džejn

Povratak: Ponoć / L. Dž. Smit; prevela Marija Pavićević - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Eternal Mix). 412 str.; 21 cm. - (Vampirski dnevnici) (Biblioteka Čarobna knjiga)

Prevod dela: The Return: Midnight/ L. J. Smith. - Tiraž 1.500.

ISBN 978-86-7702-202-0
COBISS.SR-ID 186811660